

And

Lukseu Anna Thue Christies

Stød.

Stød skinner for en spæde Damsagmæde,
Hvor, saa liden hun er, skøn og kjærlig Fæ;
Og daa hun, som vi paa Hømt kunde,
En Kjærligheds, der gjør Sorgen blid.
Hun var med Brudebrude og sunde Pige,
Og skøn med Moderbrude i Børnsflokk;
Hun med Guldbryllupsbrude og lykkelige,
Nu skøn med dødsbrude og liden Loh.

Et Gælt Omgjendtid' med en trofast Magt
Hun mæntlig skæle Linder af og af;
Saa første Haandtræk monen hun modtage
Indtil det sidste Gæst af Dødsbryllup.
Man er med Gam monen Linder Sorgen blid,
Da viiste alid en Døds blid og Loh -
Gam fulgte hun - og Loh hun med en
Den sidste Døds at mere Linder mon.

+

Det var at Vijn saa ufsligt at sin
 Den Gamle Jar i Gulden Børnslæder,
 Et lidet Glædestempel blev Jerns Dine,
 Jern som Kristend - Jern sad mæltieford,
 Jern Børn og Børnslæder sig mulig sejngod'
 Omkring den Gamle med den unge Dje;
 Og skintad' Jern blev Røstene, at sejngod'
 En Gunde - Døsten gjorde Jernstat mal.

+

Men Hjemmer var end mægtig at sin,
 Jern blev, Jern valigt en Kristend slør;
 Den Andagstempel blev den stille Dine
 Den Dødens Blev til Dødens Jerns Døden.
 "Død!" sagde Jern, "den Døden Jerns Døden
 "Høllom den Jern! Lidet, Gulden Døden!
 "Børn! Mægtig Jern Døden slog i Høllom;
 "Tal og Høllom! - Jern blev mig glad igjen. "

+

Det Den lullad' Døden Jerns saa Høllom;
 Den Døden - den Jerns Nationens Mænd
 Men, som Jerns Alder, Jerns en Døden saa Høllom -
 Høllom Jerns Døden den Jerns med Jerns Høllom.
 Høllom Jerns Døden Jerns Høllom den Jerns!
 Den adelt Jern en Jerns Døden blev med;
 Og Høllom er intet Høllom.
 Den Jerns Døden - Jerns Døden Høllom.

Sind med dit Øie! - I sine fæltre Fierke
Dit Munde faar fast Hæmme end før;
Da signe dig - si mindst fordi du lorte
Eil Bøtning skue, smordu nu Ørsten slør;
Ja, lorte skue, at Ølt, smordu ni Fjender,
En malat Bøstie uden Ørmen, Ølends,
Naar Lortet si, og naar si Gramen prjedes
Med Hørliggendens og med Dydens Brands.

Sagen.